

§ 7.

For saa vidt der til en Person, der har opbrugt den ham i Henhold til Lov Nr. 247 af 19. Oktober 1931 tilkommende Hjælp, som Følge heraf eller paa Grund af nævnte Lovs Ophør inden denne Lovs Ikrafttræden har maattet ydes Hjælp af Kommunen, medfører denne Hjælp ikke Fattighjælps Virkninger, med mindre Kommunalbestyrelsen paa Grund af særlige Forhold bestemmer anderledes; denne sidste Afgørelse kan dog indankes for Amtmanden — i København Socialministeren — hvis Afgørelser er endelige. Har Hjælpen herefter ikke Fattighjælps Virkninger, skal den ikke være til Hinder for Tilstaaelse af Hjælp i Henhold til denne Lov.

§ 8.

Statens samlede Udgifter til Refusion i Henhold til denne Lov maa ikke overstige 12 Mill. Kr., og Kommunernes Refusionskrav vil derfor være at nedsætte forholdsmæssigt, saafremt dette kræves for at holde Udgifterne indenfor denne Grænse.

§ 9.

Denne Lov træder straks i Kraft og gælder indtil 1. Maj 1933.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Efter at Loven af 19. Oktober 1931 om midlertidig Hjælp til arbejdsløse er ophørt med Udgangen af April Maaned 1932, og det ikke er lykkedes at gennemføre en Forlængelse af Krisehjælpen, er et meget stort Antal arbejdsløse fra 1. Maj 1932 henvist til i Trangstilfælde kun at kunne faa Hjælp af Fattigvæsenet.

I Følge de af Arbejdsdirektoratet foretagne Beregninger maa Antallet af arbejdsløse, der som Følge af ovennævnte Lovs Ophør mistede deres Understøttelse, anslaaes til mellem 40 000 og 45 000, heraf ca. 10 000 ikke-arbejdsløshedsforsikrede, hvortil kommer, at et betydeligt Antal arbejdsløse allerede nogen Tid inden Lovens Udløb havde opbrugt deres midlertidige Hjælp.

Som det senere vil blive paavist, maa det rent skønmæssigt antages, at Antallet af de *arbejdsløshedsforsikrede*, som i de kommende Maaneder vil være *uden Adgang til vedtægtsmæssig Understøttelse*, vil kunne anslaaes til følgende pr. den 1. i hver Maaned:

Juli	Aug.	Septbr.	Oktbr.
29 000	29 000	28 000	29 000

Hertil kommer et betydeligt Antal *ikke-forsikrede*.

Det maa formentlig fra alle Sider erkendes, at det vil være uforsvarligt at henvise dette store Antal arbejdsløse, der paa Grund af Kriseforholdene praktisk talt er afskaaret fra selv at skaffe sig Underhold, til at søge Fattighjælp med de under den nugældende Fattiglovgivning forbundne Retsvirkninger, ligesom dette vilde paaføre Kommunerne en saadan Forøgelse af deres Forsørgelsesudgifter, at det for det store Flertal af Kommuner vilde være økonomisk uoverkommeligt; der er vel en teoretisk Mulighed for, at de arbejdsløse gennem de kommunale Hjælpekasser vil kunne holdes fri for Fattighjælp, men skulde Hjælpekasserne sættes i Stand til blot i nogenlunde Omfang at magte denne Opgave, vilde dette nødvendiggøre saa store Tilskud fra Kommunerne, at de næppe — i hvert Fald ikke uden meget betydelige Statstilskud — vilde kunne overkomme det.

I det samtidige hermed forelagte Lovforslag om forlænget vedtægtsmæssig Hjælp til arbejdsløse Medlemmer af statsanerkendte Arbejdsløshedskasser er det foreslaaet gennem betydelige Tilskud at sætte Kasserne i Stand til at yde deres Medlemmer vedtægtsmæssig Hjælp i et forlænget Antal Dage. Denne særlige Hjælp